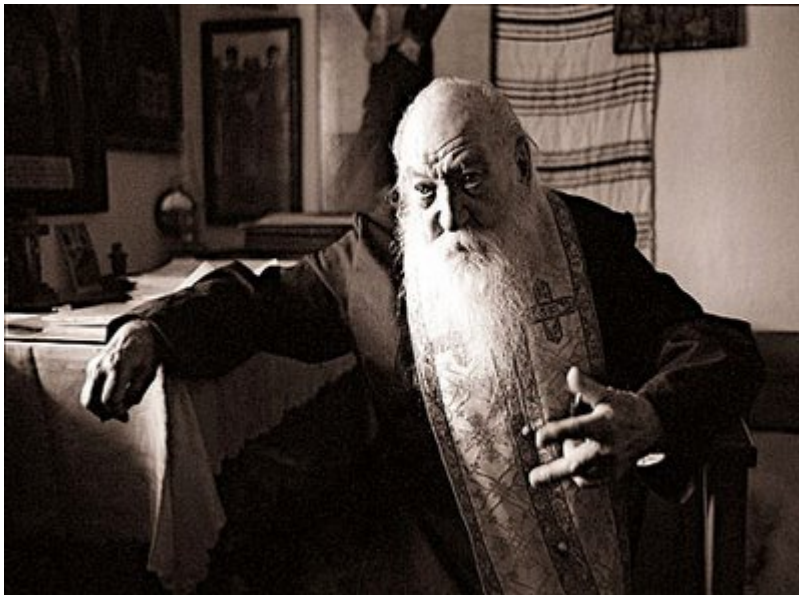

19 Αυγούστου 2011

π. Αντριάν Φαγκατσεάνου - Ο γέροντας με τις επτά ζωές!

[Πολιτισμός](#) / [Μορφές](#)

...Επτά φορές πέρασε ο π.Αντριαν Φαγκατσεάνου (Βιογραφικά στοιχεία εδώ) κοντά από το θάνατο.Την μια απ'αυτές τον θεωρούσαν ήδη νεκρό.Ήταν πέντε ετων,όταν εφευγαν πρόσφυγες από την Μπουκοβίνα.Ανέβασμενος σε μιά καρότσα μαζί με τους γονείς του και με ότι μπόρεσαν να περισώσουν από το βιός τους,έπαιζε. χωρίς να καταλαβαίνει την κρισιμότητα της στιγμής.Κάποια στιγμή το ποδοβολητό των αλόγων του τράβηξε την προσοχή και χωρίς να το καταλάβει

έσκυψε και ξαφνικά βρέθηκε κάτω από τις ρόδες:«Χωρίς να το καταλάβω οι ρόδες πέρασαν πάνω από την κοιλιά μου»διηγείται ο π.Αντριάν.Είχα πεθάνει!Οι γονείς μου τρομαγμένοι διαπίστωσαν ότι δεν αναπνέω.Είχαν βγει τα άντερά μου έξω από την κοιλιά!Η καημένη η μαμά ήταν απελπισμένη.Σταματούσαν οι καρότσες δίπλα μας και οι άλλοι πρόσφυγες την κατηγορούσαν ότι δεν με πρόσεχε.Όλοι της έλεγαν να μην κουβαλάει το πτώμα μαζί της και να το αφήσει στι πρώτο χωριό που θα συναντήσουν για να με κηδέψουν.Το χωριό λεγόταν Χλινίτσα.Συντετριμμένη από τον πόνο σταμάτησε κοντά στην εκκλησία και επειδή ο ιερέας έλειπε με παρέδωσε σ'έναν διάκονο και πλήρωσε μια γριά για να με ετοιμάσει για την κηδεία.Η μητέρα μου έφυγε για να μη χάσει το κονβόι των προσφύγων.Πράγματι η γριά με ετοίμασε για την κηδεία κατά το έθιμο.Με έπλυνε, με έντυσε με καθαρά ρούχα,με έβαλε πάνω σ'ένα τραπέζι και μου έβαλε ένα κερι στο στήθος πάνω σ'ένα κολάκ (ζυμωτό ψωμί σε σχήμα κουλουριού)και άρχισε να διαβάζει το ψαλτήρι.Είχε ήδη νυχτώσει και η γριά διάβαζε εν συνεχεία τους ψαλμούς.Τότε κάποιος από τους παρευρισκόμενους είπε:«Γιαγιά,κλείσε το παράθυρο».Απορημένη εκείνη διαπιστώνει ότι όλα τα παράθυρα και οι πόρτεςείναι κλειστά.-:«Τότε γιατί τρεμοπαίζει η φλόγα του κεριού στο στήθος του νεκρού»;Πλησιάζοντάς με η γριά είδε ότι αναπνέω.Δεν ξέρω πως έγινε αυτό ξέρω όμως ότι ειδοποίησαν τη μητέρα μου μέσω άλλων προσφύγων να έρθει να πάρει το γιο της που αναστήθηκε.Περιττό να σας πω τη χαρά των γονέων μου.Ήρθαν με τα πόδια μέχρι τη Χλινίτσα και από εκεί με πήραν στη Σουτσεάβα,στο νοσοκομείο.Εκεί οι γιατροί με έραψαν λέγοντας ότι δεν έχουν ξαναδεί κάτι τέτοιο στη ζωή τους!

Ένας κλινικός θάνατος περίμενε το γέροντα Αντριάν πολλά χρόνια αργότερα στο Στάλινγκραντ όπου είχε παρουσιαστεί ως εθελοντης για να παλέψει για την ανεξαρτησία της αγαπημένης του Βεσσαραβίας.Μια έκρηξη τον τραυμάτισε

βαρια.Ήταν γεμάτος αίματα και το σαγόνι του κρεμόνταν κυριολεκτικά από μια κλωστή.Το πρόσωπό του ήταν παραμορφωμένο και ανάπνεε με δυσκολία λόγω αιμορραγίας.Οι γιατροί του έδιναν δυο-τρεις ώρες ζωής.Δεν είχαν τα μέσα να του κάνουν κάτι.Μόνο ένα χειρουργείο τον έσωζε.Τότε συνέβη το θαύμα.Στον αέρα ακούστηκε ο διακεκομμένος θόρυβος μιας μηχανής.Μετά από λίγα δευτερόλεπτα ένα γερμανικό αεροπλάνο προσγειώθηκε κοντά στον πατέρα Αντριαν.Δεν μπορούσε να πετάξει.Είχε βλάβη στο ρεζερβουάρ της βενζίνης.Δεν ήταν κάτι το σοβαρό αφού ο γερμανός το επιδιόρθωσε γρήγορα και η μηχανή πήρε μπρος.Ένας αξιωματικός δικός μας τον παρακάλεσε να με πάρει στο νοσοκομείο.Ο γερμανός αρνήθηκε.Ήταν ένα αεροπλάνο διθέσιο και κάθε παραπάνω κιλό ίσως να ήταν μοιραίο.Τότε ο αξιωματικός έβγαλε το πιστόλι και το κόλλησε στο κεφάλι του γερμανού.Ή θα με έπαιρνε μαζί του ή θα τον πυροβολούσε.Οι γερμανοί αποτραβήχθηκαν για να συζητήσουν.Είχαν αποφασίσει να τον πάρουν μαζί τους και μετά από μερικές εκατοντάδες μέτρα να τον πετάξουν από το αεροπλάνο.Πράγματι.με πολύ δυσκολία ανέβασαν τον τραυματία στο αεροπλάνο,στριμώχθηκε και ο γερμανός σε μια γωνιά του αεροπλάνου(μόνο αυτός ξέρει πως) και ξεκίνησαν.Μετά από λίγα λεπτά πτήσης ο π.Αντριαν άκουσε τον γερμανό να λέει στον πιλότο να μην τον ρίξει,επειδή το αεροπλάνο είχε επανακτήσει τη σταθερότητά του και η μηχανή λειτουργούσε καλά.Αφου το αεροπλάνο διεσχισε εξακόσια χιλιόμετρα τον πήγαν σ'ένα νοσοκομείο όπου και τον χειρουργήσαν.

"Εκείνη την ώρα πέρασαν πολλά από το μυαλό μου" λέει ο γέροντας.«Ξαναείδα τη ζωή μου από την αρχή και έθεσα ερωτήματα στον εαυτό μου.όχι σχετικά με το θάνατο ή τον πόνο αλλά σχετικά με το Θεό.Κατάλαβα ότι και αυτοκράτορας να ήμουν,ποιός θα μ'έσωζε εκεί στην ερημιά των ρωσικών κάμπων.Αυτό το συμβάν μου άλλαξε τη ζωή εκ θεμελίων.Όταν βγήκα από το νοσοκομείο το πρώτο που έκανα ήταν να πάω στη μονή Πούτνα όπου και υποσχέθηκα να αφιερωθώ στο Θεό.

« ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ»στη φυλακή

Ο γέροντας Αντριαν πέρασε πολλά.Μιλάει για τον πόνο και το θάνατο σαν να μιλάει για έναν παιδικό του φίλο.Το 1958 όταν τον ξανασυνέλαβαν οι κομμουνιστές,ένας της Σεκουριτάτε επ'ονόματι Μπλεχάν τον χτύπησε με μια βαριά μπότα στο κεφάλι.Οι θρόμβοι του αίματος επηρέασαν το οπτικό του νεύρο.Στο Αιούντ οι φύλακες δεν ευχαριστήθηκαν μόνο να τον ρίψουν στην τρομερή απομόνωση..Αν και έξω έκανε ένα κρύο που ράγιζαν και οι πέτρες.έριξαν πάνω στο ταλαίπωρο σώμα μου και δυο κουβαδες νερό.Σε λίγο το νερό είχε παγώσει επάνω μου.

«Δε θα το πιστέψεις αλλά στη φυλακή βρέθηκα πιο κοντά στο Θεό,περισσότερο από κάθε άλλο μέρος»λέει ο π.Αντριαν.Εκεί εκτιμούσες ότι σου έδινε ο Θεός.Εκτιμούσες τον αέρα,τον οποίο για να τον αναπνεύσεις, σ'ένα ασφυκτικά γεμάτο κελί, έπρεπε να περιμένεις τη σειρά σου για να σκύψεις στη χαραμάδα της πόρτας για μερικά δευτερόλεπτα.Είμασταν αδύνατοι αλλά βοηθούσε ο ένας τον άλλον.Θυμάμαι τον Β.Βοικουλέσκου στον οποίο έδινα το φαγητό μου.Ηταν πολύ αδυνατισμένος και τον έβαζαν να κουβαλάει κάτι μεγάλα ξύλινα δοχεία με ακαρθασίες τα οποία ήταν μεγαλύτερα από εκείνον.Επειδή δεν μπορούσε να τα κουβαλήσει οι φύλακες για τιμωρία σταμάτησαν να του δίνουν φαγητό....Στη φυλακή είχες ανάγκη για φαγητό αλλά κυρίως είχες ανάγκη για το λόγο του Θεού.Τρεφόμενοι μ'Αυτόν δείξαμε τη δύναμή μας

Θυμάμαι στο Αιούντ υπολογίζαμε το ημερολόγιο με τα δάχτυλα κατά τη μέθοδο Gauss.Υπολόγισα την ημερομηνία του Πάσχα και διαπίστωσα ότι ήταν η νύχτα της Αναστάσεως.Χωρίς να σκεφτώ τις συνέπειες άρχισα να φωνάζω Χριστός Ανέστη.Τότε απ'όλα τα κελιά άρχισε να υψώνεται προς τον ουρανό ο θαυμάσιος αυτός ύμνος:"Χριστός Ανέστη"Αντηχούσε όλο το Αιούντ από τις φωνές χαράς,ενώ οι φύλακες νόμιζαν ότι είχαμε κάνει εξέγερση.Έτρεχαν σαν τρελοί στην αυλή,πυροβολούσαν στον αέρα,έπαιρναν τηλέφωνα και ζητούσαν ενισχύσεις.Είχαν τρομάξει από τις ενωμένες φωνές μας από την πνευματική δύναμη της πίστεως,την οποία ούτε ένα αμπαρωμένο παράθυρο δε μπορεί να σταματήσει.

Υπάρχουν πολλά πράγματα που κανένας άλλος δε μπορεί να εννοήσει.Ένα απο αυτά είναι η δύναμη που μου έδινε ο Θεός...Όταν με συνέλαβαν ο ανακριτής μου τράβηξε το σταυρό από τον λαιμό και μου τον πέταξε στα σκουπίδια.Εγώ πήγα και τον πήρα.Με χτύπησε πολύ και μου τον ξαναπέταξε στα σκουπίδια.Εγώ επέμενα,εκείνος με πάτησε.Έπειτα από 8-9 προσπάθειες τελικά υποχώρησε και μ'άφησε ήσυχο.

Ήμουν στο κελί των βασανιστηρίων και έλεγα μέσα μου:«Πρέπει ν'αντέξεις να μη ρεζιλέψεις το Χριστό»Δε θα με πιστέψεις αλλά μετά από 60 χτυπήματα δεν αισθανόμουν κανέναν πόνο!Λες και είχε κάνει το σώμα μου αυτοαναισθησία.Στη φυλακή παυείς να υπαρχεις,μόνο ο Χριστός σε κρατάει στη ζωή.Όταν βγήκα από τη φυλακή του Αιούντ,έμαθα ότι η καημένη η μάνα μου με μνημόνευε και στους ζωντανούς και στους νεκρούς!Δεν ήξερε τίποτα για μένα.Ετσι και αλλιώς είχε δίκιο.Στη φυλακή ήμουν και ζωντανός και νεκρός ταυτόχρονα!

Μετάφραση-Επιμέλεια www.proskynitis.blogspot.com

Πηγή: http://http://proskynitis.blogspot.com/2011/02/blog-post_3492.html

<http://bit.ly/130prFp>